

Теменужка Стоянова Траянова-Х б клас

„Справедливостта и несправедливостта са качества на хора, които живеят в общество, а не в самота.”

Томас Хобс

Да живееш значи да превъзмogneш самотата. Когато вървиш по улиците, обичаш да чуваш глъчка и да знаеш, че около теб има някой. Невъзможно е да съществуаш, изграждайки свят, принадлежащ единствено и само на теб. Тогава самотата ще те погълне и ще те накара да пропаднеш в яма, да потънеш, да се изгубиш. Именно тази коварност „самотата” ще ти отнеме и най-важното – свободата. В един толкова голям свят ще бъдеш сам, а в същото време толкова ограничен и затворен. Пространството около теб ще е огромно, но разума ще ти поставя огради, чиито дебели стени не би могъл да разбиеш.

Тогава над теб ще съзреш стълба, по която можеш да се изкачиш и да се отървеш от всичко това. Откъде идва тя ли? Подарена ти е от другите, от тези, които желаят да бъдат около теб, да ти помогнат да победиш самотата и да заживееш с тях. Тогава ще бъдеш част от обществото! Ще си върнеш свободата, а тя в знак на благодарност ще те запознае с всички непознати за теб светове.

Защо свободата е толкова важна? Тя е всичко! От нея започва моралният живот на човек, а с това идват изборите и осъзнаването на самия живот. Добродетелите са израз на избора към по-добри постъпки и ценности. Но често колкото и да се стараем, в ежедневието си попадаме в конфликти. Винаги въпросът се усложнява, когато трябва да се претеглят заслугите не на един човек, а на няколко души. Именно за да се постигне баланс, да се достигне добре преценена пропорция между делата и заслугите на хората, съществува справедливостта.

Тя се проявява във всяка сфера от живота, където се сблъскват човешките взаимоотношения. Употребяваме понятия като справедливо наказание, справедливо поведение, справедливо отношение, справедлива награда, справедливо възнаграждение и т.н. Но често дори не осъзнаваме значението на тази дума. Аристотел с право твърди, че: „Справедливостта не е част от добродетелта, а цялата добродетел.” Когато градим своето съществуване, винаги поставяме нея като основа. След това лесно постигаме всичко останало и изграждаме самите себе си. Справедливостта е дума, чието крайно определение е невъзможно. Но едно е сигурно – важна е за цялото човечество. Тя е тази, която желае от нас не да я употребяваме словесно, а просто да я усетим, усвоим и запазим. Способна е на всичко. Тя е художникът, който рисува нашите взаимоотношения и създава най-прекрасните цветове.

Винаги съм свързвала думата справедливост с правдата. Защото именно тя олицетворява стремежа ни към разумен начин на живот. От своя страна „правда” означава истина. Този, който знае истината и има смелост да я разкрие може да бъде справедлив. Обикновено раздаващите справедливост са по-можещите и по-знаещите, по-компетентните. Те се издигат с най-малко едно стъпало над другите, защото са успели да подтикнат злото в себе си и да позволят доброто да ги обземе.

Много често справедливостта за едни носи несправедливост за други. Тези две качества се кръстосват безспирно и вървят ръка за ръка. Това е така, защото тази гледна точка е твърде субективна, невъзможно е да бъдат поставени рамки. Стремейки се към справедливост, мислим за собственото си щастие и не усещаме, че нараняваме нечий други чувства. В обществото това се допуска, но много по-добре за нас би било да не се

поддаваме на тези мисли. Ще се предотвъртят много конфликти, водещи до борба между справедливостта и несправедливостта.

Справедлива ли е съдбата към някого, на когото стихията е разрушила дома? Справедлив ли е Бог към този човек? Според библията той винаги е справедлив, независимо дали прощава или наказва. Много хора обаче биха противоречили на това. Толкова беди ни засипват в ежедневието, а за малко от тях всъщност сме виновни самите ние. Да, несправедливо е, но в повечето случаи не съществува и виновник. Всичко идва просто, защото е трябвало да се случи. Било е писано, трябвало е да си вземем поука и да получим някой нов урок.

Но истината е една и тя е описана в мисълта на Томас Хобс: „Справедливостта и несправедливостта са качества на хора, които живеят в общество, а не в самота.” Живеейки сам, човек не може да се запознае с тези две качества. Те възникват единствено в обществото. Невинаги носят щастие, но важното е, че черпим от тях ценни уроци. Всяко зло и добро в тях ни е от полза, помага ни да се изкачваме и да опознаваме нови светове. Затова нека позволим да се доближат до нас и да се научим да ги разпознаваме, защото те ще ни покажат правилните пътища. Всеки може в себе си да открие стремеж към справедливост и коварен глас, подтикващ го към несправедливо действие. Нека се научим на правилен избор!